

zik és iszik. A lelkésztől ennél többet várnak. Ellenkező esetben így szólnak hívei: „Bort iszik és vizet prédikál“.

Sajnos, meg kell állapítanunk azt is, hogy nem könnyű jónak lenni. Nem könnyű, mert a jó embernek sokat kell tünni. Sok bántalmat kell elszenvedni. Hiszen a mai emberek se sokkal jobbak, mint Jézus idejében. A mai emberek közt is bőven vannak, kik Jézust keresztre feszítenék. Olvastam egy festményről, mely éppen erről szól. Jézust ábrázolja. Bekötött szemmel, kezében tartja a Földgolyót és egy kormánypalcát. Mindkét oldalról durva, kegyetlen emberek köpdösik, ütik, verik. A festő azt akarja ábrázolni, hogy Jézus uralkodik a világ felett, az emberek felett. Ő kormányozza a világot, az emberiséget. Helyesebben: uralkodna a világon, vezetné az embereket, de azok, ahelyett hogy alávetnék magukat, ütik és verik, kigúnyolják a jóság királyát. Jézus bekötött szeme pedig azt kívánja kifejezésre juttatni, hogy nem kíváncsi arra, hogy ki üti, ki köpdösi.

Amikor könyörtelenek, durvák és gonoszak vagyunk, Jézust, a mi eszményképünket gúnyoljuk ki, ütjük arcul. Legyünk hát jók. Igyekezünk a tökéletességre, hogy lehessünk Isten, gyermekei, lehessünk Jézus tanítványai, lehessünk mi is Isten munkatársai, lehessünk emberi emberek, lehessünk „az ember“. Ámen.

Prédikációvázlatok

NOSZTALGIA

Préd 7,10

1. Keserű sorsa van a zsidó népnek Egyiptomban. Agyagból téglát gyúr. Ütik, verik, állatként bánnak vele. Isten segítségükre siet. Mózes által kivezeti népét a rabszolgaságnak, az állati sorsnak földjéről. Mégis, ezt a baromi életet is siratja a pusztában, míg vándorol a tejjel-mézzel folyó Kánaán, az „édes otthon“ hazája felé: „Bár meghaltunk volna az Ur keze által Egyiptom földén, amikor a húsos fazekak mellett ültünk, amikor jól lakhattunk vala kenyérrel“. (2Móz 16,3)

2. A jelen nehézségei mindig a múlt fele terelik az ember figyelmét. Az idő múlásával megszépül emlékezetünkben a múlt. Lám, a zsidó nép még a rabszolgasorsra is, mint szépre emlékezik, jelensorsa nehézségei miatt.

3. Kilencéves kisgyermek voltam. Szüleimmel, testvéreimmel együtt a menekültek kenyérét ettük — ettük volna. Csűrben, szalmán aludtunk. Pár lépésre tőlünk hidat robbantottak éjszakának idején, cserepek hullottak reánk. Nappal — visszavonuló, sebesült, rongyos, holtfáradt katonáinkat szemléltük. Sorsunk nagyon szomorú volt. Mégis, ma már — és nagyon régóta — úgy emlékszem vissza azokra a napokra, mint gyermekkorom legszebb napjaira. Maga a falu, mintha város lett volna, széles utcákkal. A legfönnebb 10 m hosszú fedeles híd mintha maga a „Lánc-

híd“ lett volna. Az ég örökké kék s minden mintha szüntelen napfényben úszott volna. Pedig a valóságban nyomorult volt életem, s egyszerű a szürke fahíd, egyszerű, szürke keskeny-utcás kis falu.

4. A tanteremben padjából minduntalan kikelő, ide-oda sétáló elsőre rászólok: „Úlj már a helyedre és ne mind sétálj annyit, Jancsika!“. A gyermek szomorúan szól vissza: „Az óvodában mehettünk ahová akartunk“.

„Azok voltak a szép idők“ — szól az ifjú, gyermekkorára gondolva, míg az iskola padjai közt izzad. Hasonló módon gondol ifjú éveire a családi gondokkal küzdő édesapa, édesanya. Mennyivel inkább az öreg ember, ki úgy érzi, neki csak múltja van, legfennebb egy kis jelene, de semmi jövője.

Érettségi és teológiai találkozók, egykori osztálytársainkkal könyvek között emlegetjük a „régii szép idöket“, pedig annak idején alig vártuk, hogy véget érjenek.

5. Ezt nevezik nosztalgiának, múltat megszépítő, s arra a „csúnya“ jelenben búsan emlékező emberi magatartásnak, lelkiállapotnak.

6. A szentlecke szavait, figyelmeztetését hasznosnak és értelmesnek találok: „Ne mondd ezt: mi az oka, hogy a régi napok jobbak voltak ezeknél? Nem bölcsességből származik az ilyen kérdés.“ Ne a múltat sirasd. Munkáld, építsd inkább a jelent, jelened és jövendöd boldogságát.

7. A ma embere is — mint a mindenkori — nosztalgiázik. Hallottam román ajkútól is: jobb volt a letűnt idökbén. Hallottam magyar ajkútól: Szabadabbak voltunk a diktatúra éveiben. Vannak falusiak és vannak városiak, kik a múltat siratják. Igen, mert elfelejtik a múltból a rosszat, s csak a jóra (pedig nem is volt ilyen) emlékeznek, a valamikori „húsos fazéokra“, de semmiképpen se a csattanó ostorra.

8. Úgy képzelem el az embert, s magát az egyetemes emberiséget, mint a magas, sűrű fű között, terhével cipekedő hangyát. Mindenfele próbálgatja, hogy célja felé vezető utat megtalálhassa. Valami mindig útját állja! Mindig? Nem éppen! Fel nem adja útkereső harcát addig, míg azt siker nem koronázza, s míg terhét célba nem juttatja.

9. Jelen nehézsorsodban ne a megszépült emlékezetű múltat, a rabszolgasors büzlő húst fortyogató fazakát, keserű, Isten tudja miből sült, sárkenyerét sirasd, hanem Isten gondviselő szeretetébe vetett hittel kövesd jelened istenküldötte mözeseit, kik ha kenyér- és viznélküli pusztaságon is át, de emberhez, Isten gyermekéhez méltó, szabad élet felé vezetnek tégedet. Ámen.

LEGYETEK MÁSOKNÁL TÖBBEK

Mt 5,47b

Vasárnap van. A templomban vagyunk. Miért jöttünk a templomba? Imádni Istent, művelni lelkünket, értékesebbé tenni életünket. Célunkban az evangélium, Jézus tanítása segít. Figyeljünk hát szavára.

Első beszédét tartja Jézus nagyszámú hallgatósága előtt, akik gyorsan rájönnek arra, hogy rendkívüli emberrel állnak szemben, aki minden